

Summer Stories

Bun en die Towerfee

THINK
DIGITAL ACADEMY

Deur Enid Blyton

Elizabeth het 'n heerlike piekniek saam met haar speelgoed gehou, maar nou was dit tyd om huis toe te gaan. Daar gaan hulle toe almal — Teddy, Panda en Bun, 'n ronde klein speelgoedhaas met groot, harige ore.

Nadat Elizabeth hulle terug in die speelkamer gesit het, het Teddy, Panda en Bun vir die ander speelgoed alles van hul piekniek vertel. Die klein opwinder-muise het geluister— maar dit was nie lank voordat hy begin giggel het nie.

‘Wat makeer jou, Klokwerkmuis?’ het Teddy uiteindelik gevra. ‘Wat is so snaaks?’

‘Dis Bun,’ het hy met een van sy skielike giggels gesê. ‘Hy lyk darem snaaks, dink jy nie?’

“Hoekom, wat is fout met hom?” vra Teddy verras.

En toe Opwinder-muis hulle vertel, het die speelgoed ’n uitroep van verbasing gegee — want Bun het sy stert verloor. Dit was heeltetal weg!

Bun het sy kop omgedraai en na homself gekyk.

“Ag, foeitog! Ag, liewe hemel! Waar is my stert? Ek moes dit êrens laat val het.”

“Jy móét regtig ’n stert hê,” sê Teddy. “Jy lyk heel vreemd sonder een.”

Bun se ore het plat teen sy kop gaan lê en sy snorbaarde het bewend getrek. “Waar kon ek dit verloor het?” sê hy mismoedig. “Ek het nie eers gevoel dat dit loskom nie.”

“Wel, jy kan begin deur langs die paadjie te gaan kyk wat ons na die piekniek geneem het,” sê Teddy. “Jy sal dit waarskynlik daar kry. Hou moed!”

Daar was niks anders om te doen nie behalwe om te gaan soek. Dus het Bun alleen vertrek. Gou het hy by die bospaadjie aangekom en baie noukeurig in die gras gekyk. Maar daar was geen stert nie.

'n Wipstertjie het na hom geroep: "Hallo, Bun! Wat doen jy?"

"Ek is op soek na my stert," sê Bun. "Het jy dit gesien?"

“Nee,” sê Wipstertjie. “Maar Prikkel die krimpvarkie kan dalk weet waar dit is. Hy het ’n paar minute gelede hier verbygekom. Ek hoop net hy het dit nie opgeëet nie.”

Wat ’n vreeslike gedagte! Bun se ore het weer plat teen sy kop gaan lê. Hy het vinnig-huppelend die paadjie af gegaan agter die krimpvark aan.

“Prikkel!” roep hy sodra hy hom in die verte sien. “Het jy my stert gesien? Ek het dit verloor.”

“Baie onverskillig van jou,” sê Prikkel. “Volgende gaan jy seker jou ore en jou snorbaarde verloor.”

“Moenie so sê nie,” sê Bun. “Ek wou net weet of jy my stert gesien het.”

“Nee,” sê Prikkel. “Ek sal uitkyk daarvoor. Sal dit lekker wees om te eet?”

“Nee, beslis nie,” sê Bun. “Dit kan jou siek maak.”

Die krimpvark het weggestap om iets anders te gaan soek om te eet, en Bun het verder langs die paadjie gehuppel. Maar hy kon nérens sy stert sien nie.

Toe hoor hy skielik iemand sing. Wie kan dit wees?

Hy kom toe by 'n groot eikeboom en loer om die stam. Net anderkant was 'n klein laagte, omring deur lang vingerhoedblomme, en in die middel daarvan sit 'n klein towerfee. Sy wieg 'n piepklein towerfee-baba in 'n klein bedjie!

Bun het net gestaar! Hy het nog nooit vantevore 'n towerfee gesien nie. Nooit! Hoe mooi was sy nie! En o, en so 'n piepklein baba! Dit was so klein soos die kleinste pop in die pophuis.

Bun het nader gekruip. Hy het sy sagte, klein neusie tussen twee lang vingerhoedblom-stamme ingestoot en gekyk.

Die towerfee het die baba opgetel en hom op haar skoot gesit. Toe begin sy die bedjie netjies maak. Eers het sy 'n piepklein kombersie uitgeklap wat van spinnerakke gemaak was. Daarna het sy die bababedjie se sagte, donsige matras glad gemaak.

Bun het gekyk. Skielik het sy ore regop geskiet en hy het kwaai gestaar. Ja, hy het gestaar! Toe piep hy baie kwaad en hard, en hardloop reguit na die towerfee en haar baba toe. Sy kyk verskrik op na die woedende haas.

“Ag, wat op dees aarde is fout?” vra sy. “Jy het my darem behoorlik laat skrik!”

“Dis my stert!” sê Bun woedend, en hy wys met sy poot na die donsige matras. “Dis my stert! En ek wil dit nou terug hê!”

“Ag, foeitog!” sê die towerfee, terwyl sy die baba sus wat in ’n hoë, klingelende stemmetjie begin huil het. “Is dit rêrig jou stert? Ek is verskriklik jammer. Ek het dit daar in die gras gekry — en dit is so ’n sagte, donsige dingetjie, perfek vir my baba om op te lê. Ek kon tog nooit raai dit is ’n stert nie.”

“Wel, dit is,” sê Bun, wat nou ’n bietjie minder woedend lyk. “Dis myne. Hoe dink jy het ek gevoel sonder ’n stert? Ek het verskriklik gevoel.”

“Ek is so jammer!” sê die towerfee, en sy hou Bun se stert vir hom uit. “Jy moet dit dadelik terugneem.”

Bun hou sy donsige stert tussen sy pote vas. Hy was baie bly om dit weer terug te hê. “Maar... dit ruik na kamperfoelie!” sê hy verbaas.

“Ja, ek hoop jy gee nie om nie,” sê die towerfee. “Ek het ’n bietjie spesiale towerfee-parfuum daarop gesit om dit lekker te laat ruik vir my Baba. Sy het so ’n heerlike slaap gehad.”

Die baba steek skielik haar piepklein armpies na Bun uit en gryp een van sy ore vas. Sy druk dit teen haar pienk wangetjie en gorel saggies.

“Hou haar net vir ’n oomblik,” sê die towerfee. “Ek wil gou iets gaan haal.”

En tot Bun se groot verbasing plaas sy die piepklein towerfee-baba in sy harige arms. Sy het groen oë — groen soos die gras — en klein, skerp puntige oortjies. Bun het gedink sy is die mooiste klein baba wat hy nog ooit gesien het!

Die towerfee kom terug met 'n naald en gare en 'n groot pienk sylint. "Ek gaan hierdie nuwe pienk lint om jou nek vasmaak, net om vir jou dankie te sê dat jy so goed met ons was."

"Ek is jammer ek het jou laat skrik," sê Bun. "Ek was net so verbaas toe ek sien jy gebruik my stert as 'n matras. Maar jou baba is so oulik dat ek nou glad nie meer omgee nie."

Die towerfee het die stert vasgewerk. Bun het diep gesnuffel. “Ek ruik darem lekker!” sê hy tevrede. “Baie dankie. En o — watter pragtige lint vir my nek! Nie een van die ander speelgoed het so ’n mooi lint soos hierdie nie.”

Die feetjie het dit in ’n mooi strik om sy nek vasgemaak. “Daar! Jy lyk nou regtig baie netjies, meneer Haas. Ek hoop jy kom gou weer kuier — en bring volgende keer sommer ’n paar van jou maats saam.”

“Wel, ek moet nou gaan. Baie dankie dat julle my stert gekry het.” En hy het vinnig weggehardloop, vol opgewondenheid. Watter oulike klein baba! Hoe lekker klein en knus het sy nie gevoel nie — en te dink dat hy haar binnekort vir die ander speelgoed sou kon wys! Hy maak toe ’n ekstra groot sprong van blydschap, so gelukkig was hy.

Die speelgoed het om hom saamgedrom toe hy terugkom.

“Jy het jou stert gekry! Wie het dit vir jou aan vasgewerk?

O, Bun, jy ruik heerlik!”

Toe vertel Bun vir hulle die hele storie, en nou kan die speelgoed nie wag om die towerfee-baba self te ontmoet nie. En elke keer as Bun aan sy kamperfoelie-gegeurde stert ruik, herinner dit hom aan daardie piepklein towerfee-baba in die vingerhoedblom-laagte. Ag, ek sou dit ook so graag wou sien — sou jy nie ook nie?

